

Tässä romaanikäsitteen "Iloinen pullonkerääjä" 3 ensimmäistä lukua. -----

Raimo Poikajoukko tulee maleksien metrosta ja yksi heistä heittää energiajuomatölkin maata kohti. Ennen kuin se ehtii osua asfalttiin, Raimo nappaa sen ilmasta kiinni ja laittaa muovipussiin. Hän on jo täyttänyt kuusikymmentä vuotta, mutta on ikäisekseen hoikassa ja hyvässä kunnossa. Ainoastaan polvessa ajoittain vihlaisee kun syöksyy tölkkien perään. Yleensä Raimon ei tarvitse kuitenkaan säntäillä, sillä tilannetaju ja liikkeet ovat vuosien mittaan hioutuneet huippuunsa. Hän on kuin vanha NHL-pelaaja, joka on jatkuvasti oikeassa paikassa. Raimo seuraa vaivihkaa poikaporukkaa pyörällään heidän matkallaan kouluun ja saa vielä kaksi tölkkiä kassiinsa. Yleensä hän ei poistu asemapaikaltaan, mutta nyt aamuruuhka alkaa olla ohi ja on kerättävä ne tölkit ja pullot, jotka vain pystyy saamaan. Aamun saalis on kuitenkin normaaliin tapaan huomattava. Viisi muovikassillista puolessatoista tunnissa. Raimo on vuosien kuluessa kirjannut vanhaan karttaan tarkasti tölkkien ja pullojen löytymisestä paikat, määrät ja kellonajat. Nyt Raimo haluaa kasvattaa liiketoiminnan uudelle tasolle. Hän on tehnyt pitkään suunnitelmia verkoston kasvattamisesta. Hänellä on kokemukseen perustuvaa tietoa. Enemmän kuin kenelläkään muulla. Ei kannata mennä isoihin massatapahtumiin sätkimään tai perjantai-iltojen ryypiskely porukoiden liepeille. Niissä on liikaa kilpailua. Raimon tilastot kertovat, että on parasta liikkua ruuhka-aikoina asemien liepeillä ja olla paikalla juuri kun tölkki tai pullo on juotu. Usein tällaiset solmukohdat ovat tietyn etäisyyden päästä kaupoista ja kioskeista ja ne eivät ole pysyviä vaan vaihtelevat kellonaikojen mukaan. Raimo on suunnitellut verkoston perustamista. Hän rekrytoisi siihen parhaimmat kerääjät. Jäsenet tilittäisivät osan tuotoistaan Raimolle, mutta rahan lisäksi tärkeää olisi myös tiedon toimittaminen, josta Raimo maksaisi pienen summan. Miksi kerääjät tekisivät yhteistyötä Raimon kanssa? Siksi että he saisivat häneltä parhaimman tiedon siitä missä kannatti olla ja mihin aikaan. Raimo olisi kuin sota-ajan upseeri. Rivisotilaat eivät tietäisi kokonaisuutta ja keitä muita verkostossa olisi mukana. He olisivat riippuvaisia Raimosta, joka tietäisi kaiken. Ja muuttaisi sen rahaksi. Isoksi rahaksi. Kimmo Kimmo silmäilee johtoryhmän kokouksen yhteenvetoa, mutta teksti tuntuu puisevalta ja häntä alkaa väsyttää. Hän heittää paperinivaskan muiden papereiden päälle puoliksijuotujen kahvikuppien viereen ja osa papereista tippuu lattialle. Hän nousee ylös tuoliltaan ja katsoo ulos rakennusten kattoja ja kauempana näkyvää puistoa. Hän jättää pikkutakin tuolin selkämykselle ja ottaa työpöydän laatikosta juuri ostetut mustan autovahapurkin ja vielä muovipakkauksessa olevan kiillotussien. Kimmo nappaa minidonitsin sohvapöydältä ja poistuu suuresta työhuoneestaan. Hän menee hissiin ja laskeutuu autotallikerrokseen. Hän nuuhkaisee ilmaa, jossa sekoittuvat betonin, öljyn ja muovin tuoksut ja olo tuntuu keveältä, melkein riehakkaalta. Hän kävelee autohallin takimmaiseen nurkkaan. Betonilattia tuntuu kotoisalta nahkakenkien alla ja hän ohittaa monta tuttua ja hienoa autoa. Hän tietää tarkalleen kuinka paljon niissä on kilowatteja ja momentteja ja hän tietää jopa bensasäiliöiden tilavuudet. Autotallin syrjäisessä nurkkauksessa pesupisteen vieressä on kuitenkin jotakin erityistä. Se eroaa uusista autoista, joissa on usein vain häiritseviä lisäominaisuuksia ja jotka eivät tunnu oikeilta. Nurkkauksessa on musta museoauto. Hän laittaa käden sen konepellille, sivelee pyyhkijänsulkaa ja avaa oven kiiltävästä kahvasta. Kimmo ottaa hieman kuluneet ohutsormiset nahkahanskat auton vieressä olevalta isolta tarvikepöydältä. Hänellä on kahdet samanlaiset hanskat. Täysin ehjät ja virheettömät ovat ajamista varten ja kuluneet ovat kunnostustoimenpiteisiin. Hän vetää työhanskat käteensä, kastelee kiillotussien ja puristaa sen kuivaksi. Sitten hän avaa autovahapurkin ja nuuhkaisee sitä. Pehmeä tuoksu lupaa hyvää. Hän sipaisee sormella hieman vahaa ja maistaa sitä kielellä. Erinomaista. Kimmo ottaa kiillotussienellä vahaa pienen pienen määrän ja pyyhkäisee sen konepellille. Hän hankaa

pyörivillä ja varmoilla liikkeillä vahan konepeltiin. Aika kuluu liian nopeasti. Kun koko konepelti on vahattu, hän tarkastelee hetken maalipintaa, ottaa kuppiin vettä ja kaataa sen pellille. Vesi pisaroituu ja valuu pois. Hän avaa valtavan tarvikekaapin vasemmanpuoleisen oven. Kaappi on täynnä erilaisia vahoja. Uudella vahalla on jo valmiina oma aakkosjärjestetty paikkansa.

Henrik Henrik nousee vaivalloisesti vuoteesta. Kyljessä tuntuu kipua ja hän pääsee tuskin ylös. Joka paikkaa särkee, mutta ei voi jäädä makaamaan. Reikäisten ja rähjäisten alusvaatteiden päälle hän vetää mullan ja veren tahrimat valkoiset ihonmyötäiset housut, jotka ulottuvat hieman polvien alapuolelle. Lankkulattialla on mytyssä harmaat ja reikäiset säärystimet, jotka hän vetää housujen päälle. Jalkaan hän laittaa harmaat kuivuneen veren tahrimat kengät, joista vasemmasta on lähtenyt pala pois pohjasta. Henrik ottaa kuluneen, tuolille heitetyn ja veren tahriman valkoisen kauluspaidan ja oikoo hieman sen ryppyjä. Hän vetää sen päälleen ja joka paikasta särkee. Hän siirtyy rikkoon tuneen peilin eteen ja alkaa napittamaan koristeellisia nappeja. Sormet tuntuvat jäykiltä ja oikeaa kylkeä särkee paljon, mutta Henrik napittaa paidan huolellisesti. Sitten hän katsoo peilistä kasvojaan. Parran sänki on jo pitkällä, silmät lähes elottomat ja vaaleaa ihoa on melkein mahdoton erottaa mullan ja veren alta. Sitten Henrik ottaa sinisen, reikäisen ja osittain repeytyneen takin ja napittaa siitä muutaman ylänapin. Toisen olan päälle hän laittaa sammaleiden, mullan ja veren tahriman valkoisen leveän vyön ja napittaa sen kiinni vaivoin. Hän siirtää napituksen selkäpuolelle ja viiltävä kipu salpaa hengityksen. Lakkia ei näy missään. Hetken silmäiltyään Henrik näkee sen sängyn alla. Hän kumartuu tuskaisesti ja ottaa ryttääntyneen harmaan lakin kuolleen ja haisevan rotan vierestä. Lakissa on joskus ollut valkoinen reunus, mutta sitä pystyy tuskin enää havaitsemaan. Henrik ontuu peilin eteen, suoristaa lakin ja laittaa sen veren tahrimien hiustensa päälle. Hän yrittää hymyillä, mutta se ei oikein onnistu. Toisen suupielen yli menee pitkä verta valuva viilto. Henrik raihnuustaa sängyn viereen ja ottaa sieltä kiväärin, jonka pistin on verinen ja osittain vääntynyt. Hän palaa jälleen peilin eteen ja yrittää ottaa asennon, mutta vartalon suoristaminen ei onnistu kunnolla ja asento jää kumaraksi. Henrik yrittää nostaa päätään, mutta sekin jää hieman alas ja oikealle kääntyneeksi.